

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๗ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

น้ำตาพ่อ

ทองคำนี้ตั้งแต่เราเริ่มนำเข้าสู่คลังหลวงได้ ๑๑,๕๑๐ กิโล มีสมัยไหนล่ะทองคำ
เข้าสู่คลังหลวง ก็มีสมัยพวกเราลูกหลานประเทศไทยของเราช่วยกัน นำทองคำเข้าสู่
คลังหลวงได้ตั้ง ๑๑,๕๑๐ กิโล แต่ก่อนก็ไม่เคยมี มาตรการที่บ้านเมืองจะล่มจมนี้ต่างคน
ต่างฟื้นฟู่ขึ้นมา ก็ได้ทองคำตั้ง ๑๑,๕๐๐ กว่ากิโล ของเล่นเมื่อไรทองคำ ๑๑,๕๐๐ กิโล
ถ้าธรรมดาไม่ได้ ส่วนดอลลาร์ได้ ๑๐,๒๑๔,๖๐๐ ดอลลาร์ เข้าสู่คลังหลวง การช่วยชาติ
คราวนี้ ทองคำ ๑๑,๕๑๐ กิโล ส่วนเงินไทยเราได้ออกไปซื้อทองคำเข้าสู่คลังหลวง
๔,๐๐๐ ล้าน นอกนั้นออกทั่วประเทศเลยไม่ได้เข้าอีก เข้าคลังหลวงเท่านั้นแหละ
หมายถึงเงินสดเงินไทยเราซื้อทองคำเข้าคลังหลวง จากนั้นก็กระจายออกช่วยโลกเงิน
ไทยเราเนี่ย ด้วยวิธีการต่างๆ ไม่หยุดไม่ถอย

เวลานี้ก็สร้างอยู่หลายแห่งส่วนมากเป็นโรงพยาบาล รู้สึกโรงพยาบาลจะเป็น
อันดับหนึ่งที่ช่วยชาติทั้งชาติไทยเรา โรงพยาบาลเป็นอันดับหนึ่ง ช่วยมากจริงๆ ทุก
ภาคนะ โรงพยาบาลนี้ทุกภาค เป็นแต่เพียงว่ามากกับน้อยต่างกัน หากมีทุกภาค
ภาคเหนือ ภาคใต้ ภาคกลาง ภาคตะวันออก ภาคอีสาน มีหมด เงินเราออกช่วย
โรงพยาบาล

สำหรับทองคำนั้นเข้าคลังหลวงล้วนๆ ไม่ให้ออก คือทองคำร้อยทั้งร้อยเข้า
เลยๆ ไม่ให้ออกไปไหนทั้งนั้น เพราะต้องการให้เป็นหัวใจหรือตับปอดของชาติไทยเรา
จึงแยกไปไหนไม่ได้ มีเท่าไรๆ เข้าหมดเลยทองคำ เราสงวนมากทีเดียว เพราะฉะนั้น
ทองคำจึงไม่ได้แยกไปไหนเลย เข้าคลังหลวงๆ ส่วนดอลลาร์แยกบ้าง ได้เข้าคลังหลวง
เพียง ๑๐,๒๐๐,๐๐๐ กว่า นอกจากนั้นก็แยกออกมาช่วยเงินไทย เงินไทยเราไม่พอ
ตั้งแต่เราหยุดการเทศนาว่าการแล้ว วัตถุประสงค์ไทยทานที่เขานำมาถวายก็ลดยุบรวมๆ
กัน คือลดไปในตัวของมันนั่นแหละ

ทีนี้คนที่ยากจนทั่วประเทศไทยมันไม่ลดละซี ไหลเข้ามาๆ มาขอ แล้วจะเอา
อะไรให้ล่ะ เมื่อมันหมดแล้วก็คว่ำเอาดอลลาร์มาช่วย สุดท้ายดอลลาร์เดี๋ยวนี้ไม่ได้เข้า
คลังหลวงนะ ออกมาช่วยเงินไทย เดี่ยวนี้ดอลลาร์กำลังออกมาช่วยเงินไทยไม่ได้เข้าคลัง
หลวง ส่วนทองคำร้อยทั้งร้อย คือเราสั่งอะไรต้องเป็นอย่างนั้นเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้
เรียกว่าเป็นคำสัตย์คำจริงฝังนิสสัย ยิ่งมาบวชด้วยแล้วคำสัตย์คำจริงนี้ยิ่งเด่นมาก

แต่ก่อนเราก็ไม่ทราบว่ามีคำสัตย์คำจริง ตั้งแต่เป็นฆราวาสนะมันก็เป็นของ
มัน เป็นคำสัตย์คำจริงของมันเอง หากไม่ทราบว่ามีคำสัตย์ บทเวลาออกไปบวชได้

อ่านหนังสือธรรมะได้ย้อนหลัง ๆ ไป จึงได้ทราบว่าเจ้าของมีคำสัจย์ คือถ้าได้ลั่นคำว่าไป ต้องไป ว่าอยู่ต้องอยู่ ว่าทำต้องทำ เป็นอื่นไปไม่ได้ นี่เป็นฆราวาส นี่ละที่ว่าพ่อได้ชมเรา แต่ชมยกขึ้นเพื่อทู่มนะ

ที่พูดถึงว่าการบวชนั้นละ ทุกสิ่งทุกอย่างภู่วิใจมันได้หมด แม้หน้าที่การงานทุกอย่างกุกู้มันไม่ได้ แต่กุกู้มันบวชที่โรมันแบบหุนหวกตาบอด มันไม่ยอมบวชให้กู ถ้าไอ้ นี่ไม่บวชให้กู กูตกนรกไม่มีใครเอากูขึ้นเลยแหละ กูต้องตกนรกตลอดไป กูอาศัยคนนี้คนเดียวเท่านั้น ถ้าไอ้ นี่ไม่บวชให้กูแล้วกูตายแล้วจมเลย พ่อว่าอย่างนั้นน้ำตาร่วง โส้ สะเทือนมากนะ น้ำตาพ่อสะเทือนมากทีเดียว เรื่องราวคาราคาซังรอบตัวอยู่นี้ขาดสะบั้นไปหมดเลย อำนาจคุณของพ่อของแม่ สำหรับเราเองเป็นอย่างนั้นละ

เรื่องนั้นเรื่องนี่ก่อวนอยู่รอบตัวเรายังลงตัวไม่ได้ พ่อ น้ำตาพ่อร่วงลงมาว่าลูกคนนี้จะไม่บวชให้ ตายแล้วพ่อไม่มีวันขึ้นจากนรก จะจมตลอดไป ก็หวังพึ่งลูกคนนี้เท่านั้น ว่าอย่างนั้นแล้วน้ำตาร่วงปุบปับ ๆ โห ยังสด ๆ ร้อน ๆ นะทุกวันนี้ยังเป็น เรื่องคาราคาซัง ที่มันเกาะเต็มตัวอยู่จะลงจุดไหน ๆ ล้มไปหมดเลย น้ำตาพ่อชะล้างเหล็กหมดเลย พิจารณา ๓ วันตัดสินใจบึงออกมาเลย นั่นละที่ได้บวชมาจนกระทั่งทุกวันนี้ น้ำตาพ่อละ

พูดถึงเรื่องคำสัจย์คำจริง ได้ว่าอะไรแล้วพ่อเองก็รู้ชัดเจนประจักษ์ใจ ได้พูดให้เพื่อน ๆ ของพ่อละฟัง คือลูกต่อลูกแล้วใช้การใช้งานประสานกัน แล้วก็มาถามกัน ไอ้ นั้นกูชวนมันไปมันบอกว่าไม่ไป แล้วมันทำให้ใหม่ โอ้ย ทำ ไอ้ นี้ถ้าลงมันได้ลั่นคำแล้ว ต้องทำ เดียวนี้มันทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว หือ อย่างนั้นหรือ ไอ้ นี้มันคำสัจย์เก่งว้างนี้ นี่เราก็ก็น้ำซึม คือพ่อต่อพ่อ ผู้ใหญ่ต่อผู้ใหญ่ มาชวนเราไปธุระ เราบอกไม่ไปเราจะทำงานนี้ให้พ่อ เราลั่นคำแล้ว นั่นละเราก็ก็น้ำซึม ๆ

พอสักสองสามวันพ่อต่อพ่อก็ก็น้ำซึม ไอ้ บัว กูชวนมันไปมันบอกไม่ไปมันจะทำงานให้พ่อ แล้วมันทำใหม่หรือมันพูดเถลไถล มันทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว ถ้าลงมันได้ลั่นคำแล้วไม่มีเถลไถล เราก็ก็น้ำซึม พ่อต่อพ่อก็ก็น้ำซึม หรือมันหาอุบายหลอกเราแล้วมันเถลไถลไป โอ้ย ไม่หลอก อันนี้เป็นคำสัจย์คำจริงเป็นจริง ๆ ถ้าลงได้ลั่นคำมันเหมือนว่าอยู่ในหัวใจ เป็นไฟเลยถ้าไม่ได้ทำอยู่ไม่ได้ มีอันหนึ่งเป็นคำสัจย์คำจริง

พอพูดถึงเรื่องนี้ก็ระลึกถึงเรื่องอาจารย์คำดี ตอนเรียนหนังสืออยู่ ท่านอยู่วัดศาลวัน ตอนนั้นท่านอาจารย์สิงห์อยู่ที่นั่น ท่านอาจารย์คำดีก็อยู่ที่นั่น ถ้าวันไหนเราหยุดเรียนหนังสือ ทางวัดศาลวันมีการอบรมเราต้องไปฟังเทศน์ทุกครั้ง ๆ หลวงปู่สิงห์ท่านตาแหลมคมอยู่นะ แผลกอยู่ เราก็ก็น้ำซึมได้เคยไปกราบไปไหว้ต่อหน้าท่านนะ แต่เวลาท่านเทศน์ ท่านประชุมบ้ายโมง วัดศาลวันบ้ายโมงท่านประชุม พระมาเต็มหมด ที่นี้เป็น

เวลาที่เราร่างวันนั้นเราก็ไป ไปองค์เดียว คือแต่ก่อนไม่มีรถยนต์ เดินเลย จากวัดสุทธจินดาไปวัดศาลวัน เดิน ไม่มีรถอย่าไปถามหาเลย ไปฟังเทศน์

ท่านนั่งเทศน์นี้เราไปนั่งตรงหน้าท่าน หากไม่ได้พูดอะไรกับท่าน ท่านคงจะสังเกตนะ เพราะตาท่านแหลมคมอยู่ พอไปฟังเทศน์ท่านแล้วเราก็กลับวัดสุทธจินดา แต่ไปอยู่ประจำนี้ ไปที่ไรไปนั่งอยู่ตรงหน้าธรรมาสน์ท่าน ท่านคงอดคิดอดสังเกตไม่ได้ ท่านเคยพูดให้พระทั้งหลายฟัง เราได้ไปฟังเทศน์แล้วเราก็กลับของเราเราไม่เคย แต่ส่วนเพื่อนฝูงนั้นมีเยอะ ท่านจะพูดจะคุยอะไรกับเพื่อนฝูง ส่วนกับท่านเราไม่เคย ฟังเทศน์แล้วไปเลย ท่านพูดให้พระฟัง เอ้อ พระหนุ่มองค์นี้สำคัญนะท่านวางนั้น พูดให้พระทั้งหลายฟัง พระหนุ่มองค์นี้ที่นั่งอยู่ตรงหน้าเรานี้ละ ท่านว่านั่งอยู่ตรงหน้า หน้าธรรมาสน์

ประชุมวันไหนพระหนุ่มองค์นี้มักจะมี คือคำว่ามักจะมีได้แก่ว่า ถ้าเราร่างเรามา ถ้าโรงเรียนเราเปิดในเวลาประชุมเราก็ไม่ได้มา นั่นละที่ว่ามักมาเสมอท่านว่า มาแล้วมานั่งบ๊ีบ นั่งเหมือนหัวตอ ท่านพูดกับพระ พระหนุ่มองค์นี้สำคัญนะ มานั่งฟังเทศน์เหมือนหัวตอ ท่านพูดเท่านั้น มาบ๊ีบมานั่งข้างหน้านี้ละ ไม่พูดอะไรเหมือนหัวตอ ก็เราเคยนั่งภาวนา เราชอบภาวนา เรียนหนังสืออยู่เราหยุดเมื่อไร เราไม่ได้ละภาวนา ถ้ายิ่งไปออกหน้าออกตาในการฟังเทศน์เกี่ยวกับเรื่องภาวนาแล้วมันยิ่งออกเลยเรา พระหนุ่มองค์นี้สำคัญอยู่นะ มานั่งข้างหน้า นั่งฟังเทศน์เหมือนหัวตอ นิ่ง เราก็ไม่ลืม

อย่างเราพูดให้บรรดาลูกศิษย์ลูกหาฟัง มันคงเป็นนิสัยฝังลึกๆ อยู่ในใจ เรื่องกรรมฐานเราไม่เคยลดละ แต่ไปอยู่กับพวกลิงพวกค่างด้วยกันพูดไม่ได้ เขาก็เป็นพระแบบเดียวกันกับเรา แต่มันพระลิงซิ เราก็ลิงกับเขา คนก็มี ลิงก็มี ครั้นเวลาเข้าหาหมู่เพื่อนพระลิงพระค่างนั้นก็ลิงเป็นค่างกับเขา แต่ภายในไม่เป็น ครั้นออกมาก็ทำหน้าที่ของตัวเองไป เวลาเข้าภาวนาไม่ให้ใครเห็น กลางคืนดึกๆ หยุดจากเรียนแล้วก็ลงเดินจงกรม หากเป็นอยู่ในนั้นลึกๆ แผลกๆ อยู่ นะ เราก็ได้พิจารณาย้อนหลังของเรา เอ้อ รู้สึกว่ามันฝังลึกๆ คือออกกรรมฐานภาวนาเพื่อความพ้นทุกข์ฝังลึกๆ

เรียนหนังสือที่ไหนก็เหมือนกัน ไม่ว่าในกรุงเทพไม่ว่าต่างจังหวัดที่ไหนก็ตาม มันจะเป็นของมันอยู่อย่างนั้น แต่ไม่เคยพูด ว่าเราภาวนาอย่างนั้นไม่พูด เพราะเพื่อนฝูงมันก็เหมือนลิง เมื่อเขาเหมือนลิงเราก็ลิงกับเขาไปเสีย พอออกมาถ้าจะเป็นพระก็ค่อยเป็น แต่เป็นอยู่ลึกๆ อยู่ในห้องภาวนา เป็นอย่างนั้นนะ จนออกมาแล้วถึงได้ออกหน้าออกตา ก้าวขึ้นสู่เวทีเข้าถึงพ่อแม่ครูจารย์มันที่นี้ออกสนามละที่นี้ ชัดกันใหญ่เลย อันนี้เรียกว่าออกสนามไม่มีปิดบังลี้ลับ ออกตลอดเลย ตั้งแต่นั้นมาจนกระทั่งทุกวันนี้

เราอดคิดไม่ได้ที่ว่ารักกรรมฐาน แต่ไม่เคยพูดให้ใครฟังนะ หากเป็นอยู่สัก ๆ เวลาเจียบ ๆ นั่งอยู่ในห้อง นั่งภาวนา หมู่เพื่อนไปหา ออกมาหาหมู่เพื่อน ทำอะไรหมู่เพื่อนก็ถาม โอ้ ไม่ใช่คนตาย มันเหนื่อยก็ต้องพักหลับพักผ่อนบ้าง ความจริงนั่งภาวนา ถ้าภาวนาพวกนี้มันจะเป็นบ้า หือ จะไปสวรรค์นิพพานเดี๋ยวนี้หรือ คอยหน่อยนะ มันไปอย่างนั้นนะ แล้วจะว่าไงแขนซ้ายแขนขวาจะไปตีแขนไหนมันก็เจ็บพอ ๆ กันใช่ไหม ก็เอาผิดเอาถูกกับใครไม่ได้ หือ จะไปสวรรค์นิพพานเดี๋ยวนี้เชียวหรือ เดี่ยวคอยก่อนนะ ๆ ว่างั้น เราก็คงไปว่าไง ความจริงมันไม่ไปละ ว่าคอยก่อน ๆ มันก็ว่าเล่นไปอย่างนั้น พอให้โมโห

เพราะฉะนั้นเวลาภาวนาจึงไม่ให้ทราบนะ พวกลิงพวกค่างด้วยกันไม่ให้ทราบ เราก็คงไปเป็นลิงกับเขาเหมือนกัน พอปลื้มตัวออกมาแล้วเราจะเป็นเราคอยเป็น มันก็น่าขบขันดี พระก็เป็นพระด้วยกัน แต่พูดหยอกเล่นกันนี้จะถือผิดถือถูกกันไม่ได้นะ มันเหมือนแขนซ้ายแขนขวา ตีแขนไหนมันก็เจ็บแขนนั้น เป็นอย่างนั้นละ พูดหยอกเล่นกันเฉย ๆ ท่านจะพูดเอาจริงเอาจังกับเราก็คงไม่ใช่ พูดเล่นเฉย ๆ นี่นะ เอ๊ะ ๆ จะไปนิพพานเดี๋ยวนี้หรือ เดี่ยวคอยกันหน่อยนะ มันโมโหนะเรา เพราะฉะนั้นจึงไม่เห็น

เวลาเดินจงกรมกลางคืนดึก ๆ เจียบ หยุดเรียนหนังสือแล้ว ๖ หุ่่มล่องไปแล้วลงไปเดินจงกรม ถ้าหมู่เพื่อนมาต้องหาอุบาย ทำอะไร โอ้ เปลี่ยนบรรยากาศ นั่งดูหนังสือนานเหนื่อย คือเราไปเสียทำให้เขาแล้ว เราเดินจงกรมอยู่ที่นี่ หมู่เพื่อนเดินมาสวนทางมาถนนหน้าวัด ๆ นั้นนะ เอ๊ะ ทำอะไร เราไปเปลือปากว่าเดินจงกรม หือ จะไปสวรรค์นิพพานเดี๋ยวนี้หรือคอยก่อน นี่นะมันเองนั่น ตั้งแต่นั้นมาเก็บเลย เวลาไปเจอหมู่เพื่อนก็บอกว่า เปลี่ยนบรรยากาศ แก่ไปนั่นเสีย เราไม่ลืมนะอย่างนี้พูดกับหมู่เพื่อน

ที่เรียนหนังสือนี้ผู้สนใจในธรรมมีเยอะอยู่นะ แต่ว่าจิตใจมันมุ่งต่ออรรถต่อธรรมมันก็ต้องพูดไปทางปริยัติละมากต่อมาก เพราะไปเรียนหนังสือนี้ ถ้ามีเวลาแล้วพูดเกี่ยวกับเรื่องอรรถเรื่องธรรมกรรมฐานครูบาอาจารย์ที่ท่านเลื่อมใสเยอะอยู่นะ ในสำนักเรียนท่านเลื่อมใสอยู่ หากจะมีบ้างก็เป็นบางรายลืมนิด ๆ ดินเหนียวติดหัวแล้วว่าตัวมีหงอน อย่างนั้นมีบ้าง มีอยู่ ถ้าอย่างนั้นเราไม่เล่นด้วย พระประเภทนั้นไม่เล่นด้วย

พระดินเหนียวติดหัวแล้วว่าตัวมีหงอน แผ่พังพานอยู่นุ่น พังพานดินเหนียว อันนี้มี อย่างสมัยทุกวันนี้ยิ่งเก่งมาก สมัยทุกวันนี้พระดินเหนียวติดหัวแผ่พังพาน เป็นบ้า กับยศกับลาภสรรเสริญเยินยอจนลืมนิพพานธรรม พระไม่มีธรรมในใจ เราอยากจะทำอย่างนั้นนะ มีแต่หาลาภหายศ หาความสรรเสริญเยินยอไปนั่นละ เป็นเรื่องมูต ๆ คูต ๆ สกปรก พระพุทธเจ้าพาสลัดทิ้งหมดแล้วมันยังไปคว้าเอามาตมมากลืนมาประดับคอ มันอยู่ พวกพระดินเหนียวติดหัวเป็นอย่างนั้นนะ

นี่พูดจริงๆ เราก็เป็นพระปฏิบัติธรรมเหมือนกัน ผิดบอกว่าผิด ถูกบอกว่าถูก เราพูดไม่ได้หาเรื่องใส่ผู้ใด พระดินเหนียวติดหัวมันเยอะเดี๋ยวนี้ล่ะ พระที่มีธรรมติดหัวใจมีน้อยมาก ๆ พระดินเหนียวติดหัวนี่กิเลสครอบหัวมันมีเยอะเวลานี้ ทั้งเขาทั้งเราไม่ทราบจะตำหนิใคร เพราะจิตใจต่ำทราม ถ้าลงจิตใจต่ำทรามอะไรต่ำไปหมดเลย เอากิเลสยกขึ้นมาเทิดไว้บนหัวมันมูตรคุณนั่น กิเลส ชีโลภ ชีโกรธ ชีหลงขึ้นมาอยู่บนหัว หัวใจ เป็นอย่างนั้นละ เอาละวันนี้

(ประชุมเพลิงศพพระอาจารย์ชิต วิฑิตจิตโต วันอาทิตย์ ที่ ๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๐ เวลา ๐๗.๐๐ น. พระภิกษุ สามเณร ออกรับบิณฑบาตรรอบบริเวณพระมหาเจดีย์ภุทธิทัตตะ เวลา ๐๘.๐๐ น. ถวายภัตตาหาร เวลา ๑๔.๐๐ น. องค์หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน แสดงพระธรรมเทศนา รับผ้าป่าสงเคราะห์โลกตามอัยาศัย เวลา ๑๖.๓๐ น. ประชุมเพลิง กำหนดการทุกอย่าง ถ้าหลวงตาเห็นสมควรประการใดก็เมตตาสั่งการมาได้ครับ) ก็เป็นไปตามกำหนดทางส่วนมาก เห็นพร้อมกันตรงไหนก็เอาตรงนั้นเลย เราอยู่นอก ๆ ต้องเอาส่วนใหญ่เป็นหลักไว้เลย ส่วนใหญ่เห็นสมควรว่าจะลงจุดไหน วันไหน เวลาเท่าไรลงได้เลย ๆ เราจะคล้อยตามเท่านั้นเอง ก็มีเท่านั้น

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ